

Sygn. akt V KK 386/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 października 2018 r.
w sprawie **A. D.**,
skazanego z art. 197 § 1 k.k. i in.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 9 stycznia 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć
skazanego A. D.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...],
uznał oskarżonego A. D. za winnego tego, że:

1. nieustalonego dokładnie dnia w maju 2011 r. w T. gm. T., woj. [...], rzucając na tapczan, przytrzymując i rozbierając A. G. wbrew jej woli przemocą doprowadził ją do obcowania płciowego, tj. przestępstwa z art. 197 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności;
2. w okresie od co najmniej nieustalonego dokładnie dnia w grudniu 2009 r. do nieustalonego dokładnie dnia w marcu 2011 r. w T., gm. T., woj. [...], znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubiną A. G. w ten sposób, że wszczynał

awantury w trakcie których znieważał ją słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, popychał, uderzał i szarpał, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. w okresie od co najmniej nieustalonego dokładnie dnia w maju 2012 r. do nieustalonego dokładnie dnia w lutym 2013 r. w T., gm. T., woj. [...], znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubiną A. G. w ten sposób, że wszczynał awantury w trakcie których znieważał ją słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, ciągnął za włosy, kopał, uderzał i popychał, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. w dniu 27 marca 2013 r. w T., gm. T., woj. [...], uderzył A. G. w twarz powodując u niej obrażenia w postaci stłuczenia twarzy i nadłamania kości nosowej, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 2 (miesiące) pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w T. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone A. D. i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca A. D., który podniósł zarzuty:

- rażącej obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.;
- błędu w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na uznaniu, że skazany dopuścił się zarzucanych mu czynów;
- obraży prawa materialnego – art. 197 § 1 k.k.;
- rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej.

Na podstawie tych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. D. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o orzeczenie łagodniejszych kar jednostkowych oraz łagodniejszej kary łącznej, w wysokości umożliwiającej zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 9 stycznia 2018 r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc następujące zarzuty:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku – art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez nadmierną lakoniczność odniesienia się Sądu Okręgowego w swoich rozważaniach do zarzutów odwoławczych i wniosków zawartych w środku odwoławczym, a nawet brak odniesienia do niektórych z zarzutów;

2. rażące naruszenie prawa materialnego – art. 197 § 1 k.k., art. 207 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. przez niezasadne ich zastosowanie, wynikające z nietrafnego uznania, że zebrany przez Sąd materiał dowodowy i poczynione w oparciu o ten materiał ustalenia doprowadziły Sąd do przekonania, że oskarżony A. D. swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycje zarzucanych mu czynów i tym samym jest sprawcą zdarzeń stanowiących przedmiot postępowania.

Na podstawie tych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie w całości wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do wniosku, że Sąd ten dokonał rzetelnej kontroli instancyjnej. Rozważania Sądu *ad quem* cechują się wysokim stopniem szczegółowości wyводу. Wprawdzie rzeczywiście Sąd ten skoncentrował się przede wszystkim na weryfikacji oceny zeznań pokrzywdzonej A.G., jednak było to o tyle uzasadnione, że stanowiły one najistotniejszy dowód w sprawie i były głównym przedmiotem zarzutów apelacyjnych. Zaaprobowanie przez Sąd drugiej instancji uznania za wiarygodne relacji procesowych pokrzywdzonej stanowiło zasadniczy powód utrzymania w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji, przesądzając o bezzasadności zarzutów podniesionych w apelacji, w tym również tych dotyczących innych dowodów, mających podważać wiarygodność zeznań pokrzywdzonej.

To, że w odniesieniu do niektórych fragmentów argumentacji przedstawionej w apelacji rozważania Sądu odwoławczego są lakoniczne lub zawierają odwołanie do uzasadnienia Sądu pierwszej instancji wynika przede wszystkim z samej treści tych zarzutów oraz ich jakości w kontekście wysokiego poziomu merytorycznego rozważań sądu pierwszej instancji, co uzasadniało odwoływanie się do stanowiska zaprezentowanego przez Sąd *a quo*. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie, stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od tych czynników może przybierać formę mniej lub bardziej rozbudowanego wywodu. Jeżeli zatem sąd odwoławczy, podziela w pełni dokonaną przez sąd pierwszej instancji ocenę dowodów i kwalifikację prawną czynu, może zaniechać w uzasadnieniu swojego wyroku szczegółowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, bowiem byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2017 r., IV KK 107/17, LEX nr 2312479; zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2018 r., III KK 573/17, LEX nr 2434669*).

Wbrew temu, co podnosi skarżący Sąd *ad quem* odniósł się do zarzutu dotyczącego doniosłości zeznań świadków, które wspierały relacje procesowe pokrzywdzonej (s. 6 uzasadnienia). Nie ustosunkował się natomiast do fragmentu zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., kwestionującego stanowisko Sądu *meriti*, że zeznania świadków: J. S., K. G., W. R. i K. R., z których wynika, iż nie słyszeli oni żadnych awantur między A. G. a A. D., nie mogą podważać wiarygodności pokrzywdzonej. Brak odniesienia się do tej części argumentacji przedstawionej w apelacji, z uwagi na jej nielogiczność, nie może zmienić przekonania o rzetelności przeprowadzonej kontroli instancyjnej. Oczywiste jest bowiem to, że fakt, iż ww. świadkowie nie słyszeli żadnych awantur nie może świadczyć o tym, że do takich zdarzeń nie dochodziło albo – jak podnosi skarżący – że nie zdarzały się one tak często lub nie miały tak burzliwego przebiegu jak podawała to pokrzywdzona. Nieustosunkowanie się do tego zagadnienia przez Sąd odwoławczy nie mogło mieć zatem żadnego wpływu na treść wydanego wyroku.

Zarzut obrazy prawa materialnego nie został w ogóle rozwinięty i szerzej uargumentowany w uzasadnieniu kasacji. Odczytywanie go przez pryzmat jego

sformułowania w *petitum* kasacji prowadzi do wniosku, że w istocie autor kasacji kwestionuje ocenę ustaleń faktycznych na gruncie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie zaś prawidłowość wykładni unormowań Kodeksu karnego. Również zatem i w tym zakresie kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając A. D. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.